

BESZÁMOLÓ A FÜLÖP-SZIGETEKRL*

Illett volna hamarabb válaszolni, de itt március végén van az iskolaév vége, és ilyenkor természetesen sok minden összegyülemlik. Hozzájárult az is, hogy mindenáron be akartuk fejezni az új épületszárnyat. Az évváró napján, (1980.) márc. 30-án sikerült is felavatni, bár még sok simító munka hátramaradt. Egy csomó adósság is. A diákok számának növekedésével szükség volt új tantermekre. A mi lakásunk a 4. emeleten lesz, ami lehetővé teszi, hogy a régi házat, amely nekünk túl nagy volt, technikai iskolává alakítsuk át szegénysorsú fiúk számára, tandíjmentesen. Itt igen sok kínai van, akikkel a helybeli klérus nem sokat törődött. Amikor a mi misszionárius-csoportunk idekerült, három iskolát nyitott, Manilában, Iloilóban és Cebuban (itt vagyok most én), azonkívül 3 plébániát. Világi papok más helyeken ugyanezt tették. Így az elmúlt 25 év alatt buzgó evangelizációs munka folyt a tengerentúli kínaiak között, szép eredménnyel. A bonyodalom az, hogy itt, mint ahogy egész Délkelet-Ázsiában, a kínaiak irányítják a gazdasági életet, mert élelmesebbek, szorgalmasabbak, takarékosabbak, mint a helybeli lakosság. Igen anyagiasak, különösen a pogányok, de amikor a gyerek neveléséről van szó, nagylelkűek. Az eredmény: a Xavier School a legjobb iskolák egyike Manilában, a Sacred Heart (Szent Szív) a legjobb Cebuban, a legkielégítőbb felszereléssel és a legmagasabb tandíjjal is: tipikus „elitiskola” a társadalom „krémje” számára. És minthogy a kínai mint második nyelv kötelező (a tanítás angolul folyik), nem sok filipino tűnik ki a tanulásban. A szakiskola tehát jót fog tenni, és ezt kínai diákjaink szülei is megértik.

Többi szociális tervünknek is az a célja, hogy áthidaljuk a nagy távolságot a gazdag kínaiak és a szegénysorsú filipinók között. Bár nincs közvetlen megbízatásom rá, én itt mindig ezt tekintetem sajátos hivatásomnak. Az iskolánk fekvése jól illusztrálja a dolgot. A főbejárat Cebu egyik nagy utcájáról van, diákjaink azon át jönnek (autóval, természetesen). A telek másik végén egy hátsó kapu egy kis utcára nyílik, amelynek mentén egy igen szegény nyomornegyed, „squatter barrio” fekszik. Kicsit odébb meg a Negative-Barrio, azaz a már nem ragályos (ezért „negatív”) leprások telepe családjaikkal együtt. Hogy valamiképpen segítsük ezt a népréteget, négy napközi otthont tartunk fenn — a gyerekek ételmezésére a szociális minisztérium adja a hozzávalót — és karácsony óta egy klinikát, ahol ingyen orvosi vizsgálatot kaphatnak és jelképes áron orvosságot. Ez a szervezett segélyakció. Ezen kívül sokan csengetnek a hátsó kapunkon, ha kórházba kell valakit vinni, vagy meghalt, és nem tudják tisztességesen el sem temetni. Aztán ott a két kápolna, ahol lelkileg gondját viselem a népnek. 1980 elején megáldottunk egy új helyiséget San Miguelben.

Mindez nem sok, és látszólag kevés vizet zavar, amikor annyian élnek szegénységben és nyomorban a város szélén. De a konkrét segítségben kívül ott a pedagógiai hatás, a tanúságtétel. Én a középiskolában történelmet tanítok, és természetesen kihasználom a szegények közti tapasztalatomat, hogy a diákok legalább hálvány sejtelmet kapjanak a szociális igazságosságról. A minisztérium és a városi vezetőség is tudja, mit teszünk e téren, és igen nagylelkűek az elismeréssel. A nemzetközi gyermekév befejezése alkalmából tartományunkban a „legjobb egyéni önkéntes” kitüntetést kaptam a kormánytól. Ez valójában szomorú, mert mutatja, milyen keveset tehetnek mások, hiszen én időmnek csak kis részét fordíthatom erre a munkára. És nekünk éppen ez a tanúságtétel a hivatásunk. Azáltal, hogy az ember egyes szegények ügyében jár hivatalokban, kórházakban stb., igen sokakkal kerül kapcsolatba, és sok jó szót lehet elejteni jobbra-balra. Legtöbb helyen nagy a jóakarát. Bár a tüdőkórházban, ahol elvben ingyen kezelik a szegénysorsú betegeket, egy orvos már panaszkodott, hogy nyakukra hozom „az emberiség szemetét”. Volt is olyan, akit a szó szoros értelmében szemétdombról szedtünk fel. Szégyen, hogy egy ilyen félmillió városban nincs egyetlen

* „Előhangul” a Szentatya fülöp-szigeti látogatásához.

őregotthon sem. Nemrég végre jött két indiai apáca Teréz anya rendjéből, és a polgármester adott nekik ingyen telket, ahol a szegény haldoklók gondját viselik. Én már tettem többet, akik szabályosan éhenhaltak.

Aztán ott a barrio népe. A cebuiak igen jó természetű nép. Kevéssel megelégszenek, érzelmeselek, szeretnek énekelni, és annak ellenére, hogy nem nagy az ismeretük hit dolgában, ragaszkodnak a keresztény hithez, persze igen népies és sokszor babonás módon. De a mi környékünkön két pap viseli gondját egy plébániának 34 000 hívővel, nagy területen szétszórva; nem csoda, hogy a népek csak kis rétegével kerülnek kapcsolatba, bár filipinók. Kicsit baj az is, hogy itt még mindig él a „barangay system”: a barangay a legkisebb egység, azon belül nagy az összetartás, de a kívüllevőket idegennek tekintik. Ezért mindenki elmegy misére az ő kápolnájukba, de a szomszédba nem menne, ha csak néhány száz méterre van is. Két pap meg nem képes 15 misét mondani minden vasárnap (ennyi kápolna van). Viszont havonta egy vagy két mise nem elég, hogy rendszeresen jöjjenek. Mióta — majdnem négy éve — minden vasárnap este miséket San Miguelben, megnőtt a hívek száma. És ez nagy vigasztalás: a nép reagál és értékeli, amit az ember értük tesz. Januárban a Santo Niño búcsú alkalmából (a kápolna a Szent Gyermekeknek van szentelve) San Miguel népe a következő, hivatalosan kiállított és aláírt egyházközségi tanácsai okmányt nyújtotta át:

„MINTHOGY Kráhl József atya az első idegen pap, aki mélyen átérzi a Szent Mihály körzet érdekeit és szükségleteit;

MINTHOGY Kráhl Atya odaadó szolgálata a Szent Mihály népe iránt és főleg a szegények iránt az ÜDVOSSÉG rendje végső megnyilatkozásának kifejezése;

MINTHOGY Kráhl Atya képét, teljesítményeire való tekintettel, az idők végéig sohasem lehet kitörölni a lakók szívéből;

ENNÉLFOGVA MOST HATÁROZZUK EL, ÉS EZENNEL ELHATÁROZZUK, HOGY KRÁHL JÓZSEF ATYÁT ÜRÖKBE FOGADJUK, MINT A SZENT MIHÁLY KÖRZET, BARANGAY LOREGA-SAN MIGUEL, CEBU CITY, PHILIPPINES SZERETETT FIÁT.

TOVÁBBÁ HATÁROZZUK EL, HOGY FT. KRÁHL JÓZSEFNEK ÁTADJUK ENNEK AZ ELHATÁROZÁSNAK EGY PÉLDÁNYÁT, SZÍVES TUDOMÁSULVÉTEL ÉS HIVATKOZÁS CÉLJÁBÓL.

Egyhangú jóváhagyással.

Tétetett Cebu városában, a Fülöp-szigeteken, 1980. január 9-én.”

Ki tudja, mi ér többet: egy diploma a Gregoriánáról, vagy egy darab papír, amin cebui munkanélküliek, kikötőmunkások és hasonlók bekebeleznek maguk közé mint családtagot? Tavaly névnapomkor az iskolaigazgató azt köszönte meg a nép nevében, hogy megtanítottam őket szeretetre. Hogy mennyire igaz, nem tudom, de a legnagyobb bók, amit valaha is kaptam. Misszionárius életünknek pontosan ez a célja. Minden nehézség elbírható, amíg ott van San Miguel a zajos utcával, ahol a kisgyerekek Ament (áldást) kérnek (ez abból áll, hogy az ember kezét a homlokukhoz érintik és azt mondják: „Amen-ko, Father!”), a betegek, a szegények. Gondolom, az Úr Jézus is jobban érezné magát a hátsó kapunk közelében. Könnyebb ott az evangéliumot élni, mint miliomos üzletemberek elrontott fiai között. A szomszédban van egy szegény asszony, Francisca Califlores (Karfiol), akinek a férje vízfordással keresi a kenyerét, a kis unokájuk olyan rosszul táplált, hogy alig áll a lábán. Több mint két éve egy sürgős sérvoperációhoz segítettem egy kórházban, azóta rendszeresen súrolja a kápolnát, felajánlások sokszor féltucat tojást ajánl (itt szokás, hogy természetbeli adományt hoznak az oltárhoz, gyümölcsöt stb.), és valaki megfigyelte, hogy egy pesót ad a gyűjtésbe, ami itt sok, összesen alig gyűl össze 15—20-nál több egy misén. Mint az evangéliumi özvegy fillérje.

A szociális problémához persze másképpen is lehet közelíteni. Nagy a polarizáció a papságban is. Van, aki nagyon konzervatív és kormánypárti; van sok romantikus pap és apáca, akik azt hiszik, hogy csak forradalom hozhat igazságosabb rendet, és még a szószékről is agítálnak a kormány ellen (Cebuban a redemptorista szerzeteseket

Redemptterrorists-nak hívják!). Én magam sohasem politizálok, megelégszem azzal, hogy konkrét módon megértessem a néppel a keresztény szeretet értelmét, és ahol alkalom adódik, pozitív sugallatokat adok illetékeseknek. Jó alkalmam volt erre pl. húsvét előtt, amikor a szociális minisztérium kb. 100 alkalmazottjának adtam lelkigyakorlatot. De ha az ember szembenéz a valósággal, a nagy különbséggel, ami a kevés nagyon gazdagot a szegény nép zömétől elválasztja, a nagy korrupcióval stb., akkor a jövő nem látszik rózsásnak.

P. Kráhl József SJ

OLVASÓIMÁDKOZÁS A SZENTÍRÁS ALAPJÁN *

Dicsőséges olvasó

I. Aki halottaiból feltámadott.

1. „Bizony, bizony mondom nektek: Ti sírtok majd és jajgattok, / de szomorúságotok örömmre változik” (Jn 16,20).
2. „Mert viszontlátlak benneteket, s akkor majd örül a szívetek, / és örömtöket nem veheti el tőletek senki” (Jn 16,22).
3. „A hét első napján kora hajnalban kimentek a sírhoz, / s magukkal vitték az előkészített illatszereket is” (Lk 24,1).
4. „Hirtelen az Úr angyala leszállt az égből, / odament, elhengerítette a követ, és ráült” (Mt 28,2).
5. „Tudom, hogy Jézust keressétek, akit keresztre feszítettek. / Nincs itt” (Mt 28,5-6).
6. „Feltámadt halottaiból. / Gyertek, nézzétek meg a helyet, ahol nyugodott!” (Mt 28,6)
7. „És most előtettek megy Galileába, / ott viszontlátjátok” (Mt 28,7).
8. „Erre kijöttek a sírból, / félelemmel és nagy örömmel” (Mk 16,8; Mt 28,8).
9. „Én vagyok a feltámadás és az élet. / Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog” (Jn 11,25).
10. „Az, aki úgy él, hogy hisz bennem, / nem hal meg örökre” (Jn 11,26).

II. Aki a mennybe fölment.

1. „Jézus kivezette őket Betánia közelébe, / és kezét fölemelve megáldotta őket” (Lk 24,50).
2. „Így szólt: Én kaptam minden hatalmat / égen és földön” (Mt 28,18).
3. „Menjetez tehát, / tegyétek tanítványommá mind a népeket!” (Mt 28,19)
4. „Kereszteljétek meg őket / az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére” (Mt 28,19).
5. „És tanítsátok meg őket / mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek” (Mt 28,20).
6. „Aki hisz és megkeresztelkedik, / üdvözüli” (Mk 16,16).
7. „Aki nem hisz, / az elkárhozik” (Mk 16,16).
8. „És én veletek vagyok mindennap, / a világ végéig” (Mt 28,20).
9. „Azután, hogy ezeket mondta, a szemük láttára fölemelkedett, / és egy felhő elfedte, úgyhogy tovább nem láthatták” (Csel 1,9).
10. „Urunk Jézus így fölment a mennybe, / elfoglalta helyét az Isten jobbján” (Mk 16,19).

III. Aki nekünk a Szentlelket elküldötte.

1. „Amikor érkezett pünkösd napja, / ugyanazon a helyen mindnyájan együtt voltak” (Csel 2,1).

* Lásd 46. és 48. számunkat.